

Το ουσιαστικό νόημα των Χριστουγέννων (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία](#)

Σε ατμόσφαιρα εορταστική, με φωτάκια να τρεμοσβήνουν, με δώρα να δίνουμε και να παίρνουμε, με ρεβεγιόν και φαγητό, με όλα όσα η καταναλωτική μας κοινωνία και η εκκοσμικευμένη μας χριστιανική ζωή υπαγορεύει, εορτάζουμε Χριστούγεννα!

Η κάπως “πνευματικότερη” αντίληψη θα δει τα Χριστούγεννα ως το γεγονός της

«επί γης ειρήνης» που έφερε ο Θεός με τον ερχομό Του, υπονοώντας την αποτυχία Του, αφού γνωρίζουμε πως ελάχιστα χρόνια, από τότε που ήλθε μέχρι σήμερα, η ανθρωπότητα ήταν χωρίς πολέμους.

Κι ακόμα, η πιο “πνευματικότερη” αντίληψη, με θεολογική υποδομή, θα πει πως ο Χριστός έγινε άνθρωπος «για να μας σώσει από τις αμαρτίες», θέτοντας ως βάση γι’ αυτό το φοβερό γεγονός της ενανθρώπισης του Θεού την αμαρτία, δηλαδή κάτι αρνητικό.

Μέσα σ' αυτή την κοσμική, πνευματική και θεολογική σύγχυση, πού να βρεθεί χώρος γι' ανακάλυψη του ουσιαστικού νοήματος της μεγάλης γιορτής των Χριστουγέννων; Και γιατί, τάχα, να τον γνωρίσουμε; Δεν μας φθάνουν τα προβλήματα, οι έννοιες και τα τόσα λάθη μας, που μας τρώνε τόσες δυνάμεις; Τι μας χρειάζεται η θεωρητική ενασχόληση με το «νόημα των Χριστουγέννων»;

Κι όμως! Η ανακάλυψη του νοήματος, με βάση την Πατερική σκέψη, και η αποδοχή του στη ζωή μας, θα μας λυτρώσει από τις μέριμνες του βίου, το άγχος και όλα τ' αρνητικά και θα μας οδηγήσει σε νέα ζωή - τη Ζωή Του, που 'χει χαρά και ειρήνη, και όντως αιώνια Ζωή από το νυν αιώνα.

Ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος θα πει: «Ο Θεός έγινε άνθρωπος όχι για να μας λυτρώσει από τις αμαρτίες ή για κάποιον άλλο λόγο, αλλά μόνο και μόνο για να γνωρίσει ο κόσμος την αγάπη που ο Θεός έχει για τη Δημιουργία Του».

Αν η αίσθηση της αγάπης ενός ανθρώπου χαρίζει δύναμη και χαρά, πόση πληρότητα καρδιακή θα νιώσουμε, όταν αισθανθούμε την προσωπική αγάπη του μεγάλου Θεού μας; Μια αγάπη, βέβαια, που δεν περιορίζεται από τη δική μας ατελή και άτσαλη αγάπη ή από τη δική μας πίστη και πράξη. Δεν μας αγαπά, δηλαδή, επειδή «είμαστε δικοί Του» ή όταν εμείς Τον αγαπούμε, αλλά πάντα με την ίδια ένταση.

Ο καθένας μας έχει την ανάγκη να συνειδητοποιήσει μέχρι τα έγκατα της ύπαρξής του αυτή τη χωρίς όρια και όρους αγάπη. Να συνειδητοποιήσει ότι ο Θεός μάς αγαπά στην αμαρτωλότητά μας κι ότι «δεν αντέχει να ζει χωρίς εμάς». Κι ακόμα, ότι «ζητιανεύει την αγάπη μας» με το να «κρούει τη θύρα» της καρδιάς μας ζητώντας μια θέση σ' αυτή.

Τότε, ανταποκρινόμενοι στην αγάπη Του, αγαπώντας Τον,

του μιλούμε- προσευχόμαστε,

ενωνόμαστε μαζί Του - κοινωνούμε με μετάνοια,

ζούμε όπως θέλει - τηρούμε τις εντολές Του.

Κι εκείνος έρχεται σε μας, γεννάται στην καρδιά μας, και μας χαρίζει την ειρήνη Του, την ανάπαυσή Του, τη χαρά της Βασιλείας Του «εν τω νυν αιώνι και εν τω μέλλοντι».